

vreun chip, fără a-și închipui sau a gândi ceva din cele simțite sau gândite, dinlăuntru sau din afară, chiar dacă ar fi și bun. [...] Așadar, te rog fierbinte: pe lângă cele șapte laude și rugăciuni pe care le faci în fiecare zi după canoanele cele vechi ale Bisericii, să te îndeletnicești și cu această rugăciune a inimii și a minții, având-o ca pe lucrare neîncetată și veșnică. Să grăiești în inima ta preadulcele, de lume doritul și cu totul râvnitul nume al lui Iisus. Pe Iisus să-L gândești în mintea ta, pe Iisus să-L dorești și să-L iubești cu voința ta, către Iisus să-ți întorci toate puterile sufletului tău și mila Lui să o cerșești, cu zdrobire și cu smerenie. Și deși nu poți să te îndeletnicești întotdeauna cu aceasta, din pricina grijilor și tulburărilor din lume, să ai măcar unul sau două ceasuri rânduite mai ales seara, și, retragându-te într-un loc liniștit și întunecos, îndeletnicește-te cu această sfințită și duhovnicească lucrare. Căci te încredințez deplin: mult folos vei dobândi din ea, iar roadele le vei secera coapte. [...] Și – precum atunci când vietățile, luând vreo supărare, aleargă la lăcășurile lor și scapă – tot așa și mintea, când se va supăra de războiul gândurilor rele sau de altă întâmplare dinlăuntru sau din afară, aleargă la inimă și – strigând: „Iisuse al meu, ajută-mi! Iisuse al meu, mântuiește-mă, scapa-mă!” – se slobozește de ispită. „Cu numele lui Iisus bate-i pe războinici!” – zice Ioan Scărarul. Și iarăși: „Pomenirea numelui lui Iisus să se unească cu răsuflarea ta, și atunci vei cunoaște folosul liniștii” . Dar și Apostolul Petru a propovăduit, zicând: „Și întru nimeni altul nu este mântuirea [adică fără numai în Hristos], căci nu este sub cer nici un alt

nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi” (Faptele Apostolilor 4:12).

Și, de nu vei câștiga ceva mai bun din aceasta, totuși ceva-ceva tot vei câștiga, și anume cunoștința de păcate și de neputința ta, și din acestea te vei smeri și te vei pocăi înaintea lui Dumnezeu. De aceea a zis Sfântul Isaac: „Omul care a ajuns să-și cunoască măsura neputinței lui a ajuns la desăvârșirea smereniei” (cuvântul 73, op. cit., p. 365). Pentru că, fără această pază a minții și a inimii, este cu neputință a-și cunoaște cineva greșeala din cuvinte sau din gânduri, ci de multe ori păcătuiește cu păcate groase și nu simte. Prin urmare, nici nu se întristează pentru ele și nici nu se pocăiește. Pentru aceea, bine a zis un Părinte că cine își cercetează gândurile sale cu de amănuntul, acela păzește și poruncile Făcătorului său. [...] Dumnezeuiescul Diadoh zice că diavolul nu vrea ca oamenii să știe și să creadă că el se află la inimă și că de acolo le dă război, ci vrea ca ei să socotească războiul de la el ca venind din afară; și, din această pricină, cei mai mulți oameni, chiar și cei precucuvântători [raționali] și cu multă învățătură, cred că gândurile le vin nu dinăuntru, de la inimă, ci poate din cap sau din vreo altă parte din afară. Pentru ca nu cumva să se afle aceasta de către oameni, căci le vor da război cu pomenirea lui Iisus Hristos în inimă, duhurile cele rele petrec împrejurul inimii, fapt pe care dracii nu voiesc să-l creadă oamenii niciodată. Știind aceasta, oamenii cu dinadinsul să se înarmeze cu pomenirea lui Dumnezeu împotriva lor.

(Sfântul Nicodim Aghioritul, Paza celor cinci simțuri, Ed. Buna Vestire, Bacău, 2000)

20 iulie: Prăznuirea Sfântului Măritului Proroc Ilie Tesviteanul

Cel ce a fost înger în trup, temeiul prorocilor, al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei har, gonește bolile și pe cei leproși curățește. Pentru aceasta și celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăște tămăduiri.

(Troparul Sfântului Proroc Ilie Tezviteanul, glas 5)

Prorocule și înainte-văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Ilie cel cu nume mare, care cu cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă, roagă pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

(Condacul Sfântului Proroc Ilie Tezviteanul, glasul al 2-lea)